

Η 78^η Γ.Σ. της ΔΟΕ (Αθήνα , 21-24/6/09) αποτελεί ήδη παρελθόν. Προστίθεται και αυτή στη μακριά αλυσίδα των συνεδρίων του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού , αφού οι προκαθορισμένοι της συσχετισμοί ήταν απαγορευτικοί για έναν άλλο προσανατολισμό στο συνδ. κίνημα της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Κι όλα αυτά σε μια συγκυρία εξαιρετικά κρίσιμη. Με φόντο την εξελισσόμενη καπιταλιστική οικονομική κρίση , το κεφάλαιο και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι βυσσοδομούν ενάντια σε ό,τι απέμεινε από εργατικές κατακτήσεις και δικαιώματα. Όσα κερδήθηκαν με αγώνες και αίμα της εργατικής τάξης αποτελούν εμπόδια για την κερδοφορία του κεφαλαίου και σύμφωνα με την πρόσφατη σύνοδο της Ε.Ε. στην Πράγα (αλλά και όλες τις προηγούμενες) πρέπει να υπερπηδηθούν. Εξαγγέλλουν, λοιπόν , στην Πράγα -φιλελεύθεροι και σοσιαλδημοκράτες ομόφωνα- τη γενίκευση της μερικής και ελαστικής απασχόλησης , την εμπορευματοποίηση της κοινωνικής πολιτικής και την παραπέρα κατεδάφιση του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος. Στην εκπαίδευση επιφυλάσσουν το ρόλο της θεραπεινίδας του κεφαλαίου και των αναγκών του. Με οδηγό και φάρο τους το Μάαστριχτ και τη Λισαβόνα και φώτα πορείας τις εξειδικευμένες για την Παιδεία αποφάσεις της Μπολόνια και του Μπέργκεν και δεκάδων οδηγιών της Κομισιόν , ένα στόχο έχουν : την αναδιάρθρωση των εκπαιδευτικών δομών σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης για τη γρήγορη παράδοση της νέας γενιάς εργαζομένων ως ψευτοκαταρτισμένων , αναλώσιμων , ως φτηνό , ευέλικτο δυναμικό για τις επιχειρήσεις. Απέναντι σε όλα αυτά και σ' αυτό το συνέδριο της ΔΟΕ αναδείχτηκαν και κονταροχτυπήθηκαν οι δυο γραμμές που υπάρχουν και αντιμάχονται στο συνδ. κίνημα. Η γραμμή του συμβιβασμού , της συναίνεσης και της στήριξης της αντιλαϊκής-αντιεκπαιδευτικής πολιτικής (με βασικούς εκπροσώπους τις ηγεσίες των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ) και η γραμμή της μετωπικής ταξικής αντιπαράθεσης με την πολιτική του κεφαλαίου και των πολιτικών του υπηρετών , όπως εκφράστηκε απ' τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών. Έτσι , αν στο συνέδριο δεν υπήρχαν οι αντιπρόσωποι του ΠΑΜΕ , δεν θ' ακουγόταν ούτε λέξη για τα αντιλαϊκά φιρμάνια που εκδόθηκαν στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. στην Πράγα ,ούτε θα ακουγόταν λέξη για την αντιεκπαιδευτική πολιτική της Ε.Ε. καθώς και την πηγή της αντιλαϊκής πολιτικής που είναι η εξυπηρέτηση των αναγκών του κεφαλαίου. Ο χαρακτήρας όμως και οι αποφάσεις του συνεδρίου είχαν προκαθοριστεί. Οι ηγεσίες των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ αποφάσισαν και εισηγήθηκαν μαζί για μια σειρά θεμάτων της Η.Δ. του συνεδρίου. Εισηγήθηκαν την αποδοχή της σχολειοποίησης του Νηπιαγωγείου , κόντρα στις ανάγκες της ευαίσθητης νηπιακής ηλικίας αφού πρόσθεσαν το παραπλανητικό αίτημα για «κανένα νηπιαγωγείο στους Δήμους» , όταν το κύριο είναι η «ανταγωνιστική-αυτόνομη» λειτουργία και του σχολείου με μοχλό την «αποκέντρωση της εκπαίδευσης και των άλλων δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών» γνωστή και ως Καποδίστριας 2. Εδώ εντάσσεται και το ζήτημα του ωραρίου των νηπιαγωγών , ζήτημα που αντιμετωπίζεται οριστικά μόνο στα πλαίσια της εξίσωσης του ωραρίου όλων των εκπαιδευτικών και αποτελεσματικά μόνο όταν υπάρχει σταθερή και συνολική αντίθεση (όπως έχουν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ) στη λεγόμενη αποκέντρωση. Από την κοινή εισήγηση της πλειοψηφίας ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ προτάθηκε και δυστυχώς αποφασίστηκε η στήριξη της περαιτέρω ταξικής διαφοροποίησης του περιεχομένου του σχολείου με όχημα τις διάφορες ζώνες λειτουργίας του (πρωινή, απογευματινή, ευέλικτη) και η εξελισσόμενη διάλυση του ενιαίου χαρακτήρα του , ενώ μόνο τυχαία δεν ήταν η πλήρης αποσιώπηση του θέματος των «νέων βιβλίων» της αμάθειας και της αντιεπιστημονικότητας , παρόλο που η οργή δασκάλων και γονιών γι' αυτά γενικεύεται.

Σχετικά με το θέμα της ωρομισθίας , περίσσεψαν τα κροκοδείλια δάκρυα των δικομματικών εταίρων (ναι , είναι οι ίδιοι που αρνούνται δώσουν συνδικαλιστικά δικαιώματα στους ωρομισθίους των Γρεβενών και όχι μόνο) και οι εκδηλώσεις αγανάκτησης για τους ωρομισθίους (ιδίως απ' το χώρο του αριστερού οπορτουνισμού). Μόνο το ΠΑΜΕ , όμως , έδειξε την οριστική λύση του ζητήματος , που είναι η κατάργηση του ΑΣΕΠ (τροφός της ωρομισθίας) και η επαναφορά της επετηρίδας για μαζικούς διορισμούς και πλήρη , μόνιμη και σταθερή εργασία. Εκεί , όμως , που οι ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ ξεπέρασαν τον εαυτό τους , ήταν το ζήτημα του «διαλόγου για την Παιδεία». Με πάθος και ζήλο υπερασπίστηκαν τη συμμετοχή τους σ' αυτόν -αποκαλύπτοντας για άλλη μια φορά το ρόλο τους- όταν είναι γνωστό σε όλους από την πείρα τους , ότι τέτοιοι «κοινωνικοί διάλογοι» αποτελούν το άλλοθι της αντιλαϊκής πολιτικής και για την εκπαίδευση σημαίνουν ενσωμάτωση και συναίνεση για το προχώρημα των αντιεκπαιδευτικών αναδιρθρώσεων. Δεν έλειψαν και οι κορόνες και για την περιβόητη παιδαγωγική ελευθερία , αποσπώντας την , όμως , από το ταξικό της περιεχόμενο , δηλ. την ελευθερία εκπαιδευτικών και μαθητών ν' αντιπαλεύουν και στο χώρο του σχολείου το σκοταδισμό και την αυταρχικότητα της αστικής εκπαιδευτικής πολιτικής. Το θέμα του «ενιαίου συνδικάτου των εκπαιδευτικών» -με ευθύνη των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ- παραπέμφθηκε στις ελληνικές καλένδες (την ίδια τύχη είχε και το απεργιακό ταμείο) , παρόλο που το «ενιαίο συνδικάτο» το έκαναν σημαία τους επί μήνες για να το πνίξουν τελικά στο βωμό των εσωπαταξιακών τους αντιθέσεων και να μένει μόνο του το ΠΑΜΕ να το υλοποιεί στην πράξη (κοινές προτάσεις σε ΔΟΕ-ΟΛΜΕ) και να ζητά ενιαίο συνδικάτο των εργαζομένων σε δημόσια και ιδιωτική εκπαίδευση. Μέσα σ' αυτό το κλίμα η συζήτηση για το διεκδικητικό πλαίσιο και το πρόγραμμα δράσης της ΔΟΕ στριμώχτηκε και περιορίστηκε (εξαιτίας της τακτικής των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ) στις τελευταίες στιγμές του συνεδρίου. Έγινε , έτσι , φανερό ότι επί του παρόντος η ηγεσία της ΠΑΣΚ ενδιαφερόταν κυρίως -μέσω της ανοιχτής της σύμπλευσης με την ηγεσία της ΔΑΚΕ- για την κατοχύρωση σε επίπεδο θέσεων του κλάδου όλων των συμφωνιών τους για τη δομή και το περιεχόμενο της εκπαίδευσης σε πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Αν , βέβαια , η ηγεσία της ΠΑΣΚ , επιλέξει από το ερχόμενο φθινόπωρο να φορέσει το αγωνιστικό της προσωπείο (για τη ΔΑΚΕ ούτε λόγος αυτή την περίοδο) ξέρει ότι δεν θα δυσκολευτεί. Οι δυνάμεις του οπορτουνισμού (Παρεμβάσεις & Αυτ. Παρέμβαση) -όπως έχει αποδειχτεί πολλές φορές ως τώρα- θα είναι εκεί για να της το φιλοτεχνήσουν και ν' αποδείξουν ότι παρά τις μεγαλοστομίες τους αποτελούν το πολυτιμότερο στήριγμα της σοσιαλδημοκρατίας. Σε όλη τη διάρκεια του συνεδρίου οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ και με τη στάση τους και με τις θέσεις τους κατέδειξαν ότι πορεύονται στην αντίπερα όχθη από τις δυνάμεις της συναίνεσης και της υποταγής. Με γερά και τρανταχτά επιχειρήματα κατέδειξαν την αιτία της βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής δηλ. την εξυπηρέτηση των στόχων του κεφαλαίου όπως εξειδικεύονται και υλοποιούνται απ' τους πολιτικούς του υπηρέτες , την Ε.Ε. , τις κυβερνήσεις του και τα κόμματα του ευρωμονόδρομου. Μαχητικά αποκάλυψαν και στηλίτευσαν την τακτική και τη στρατηγική του υπάκουου στην κυρίαρχη πολιτική συνδικαλισμού καθώς και των συνοδοιπόρων του δυνάμεων του αριστερού και δεξιού οπορτουνισμού. Κι όταν οι άλλες δυνάμεις αδυνατούσαν ν' αντιπαρατεθούν επί της ουσίας στα επιχειρήματα και τις θέσεις του ΠΑΜΕ τότε επιστράτευαν το μόνο όπλο που τους είχε απομείνει , τον αντικομμουνισμό δηλ. λάσπη , ψέματα και συκοφαντίες. Λιγότερο ή περισσότερο , όλες οι ηγεσίες των υπόλοιπων παρατάξεων προσέφυγαν , δυστυχώς , στο βούρκο του αντικομμουνισμού -που συνεχίζεται στην κεντρική πολιτική σκηνή μήνες τώρα- για επιβεβαιωθεί για άλλη μια φορά ότι ο αντικομμουνισμός δεν είναι μόνο το καταφύγιο

της πολιτικής και συνδικαλιστικής αδυναμίας μα κυρίως είναι το ορμητήριο της κάθε φορά αντιλαϊκής πολιτικής. Χρέος όλων των εκπαιδευτικών είναι να απομονώσουν και να καταδικάσουν κάθε αναβίωση αντικομμουνιστικών κηρυγμάτων και μεθόδων, που μόνο δεινά έφεραν στο λαό μας. Το ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών διακήρυξε και στο συνέδριο της ΔΟΕ ότι αντιπαλεύει όλες τις στρατηγικές επιλογές του μεγάλου κεφαλαίου για την εκπαίδευση και την εργασία και δεν επιτρέπει να γίνεται η εκπαίδευση δεξαμενή αμόρφωτων νέων ανθρώπων, «ελαστικών απασχολήσιμων» και ανέργων. Διακήρυξε ότι η πάλη για την παιδεία δεν αφορά μόνο τους εκπαιδευτικούς ή τους αυριανούς εργαζόμενους, κάποιους ειδικούς και όσους έχουν παιδιά. Είναι υπόθεση όλων των εργαζομένων -και πριν απ' όλα της εργατικής τάξης-, όλων των κλάδων, ανεξάρτητα απ' το μορφωτικό τους επίπεδο. Διακήρυξε ότι οι αναγκαίοι όσο ποτέ και με οποιαδήποτε μορφή αγώνες για την εκπαίδευση πρέπει να προσλάβουν διευρυμένη-παλλαϊκή-πανεργατική φυσιογνωμία και χαρακτηριστικά συντονισμού, κλιμάκωσης, σύγκρουσης και ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική ώστε να γίνουν εστίες πολιτικής συνειδητοποίησης για τη μεγάλη και συνολική αντεπίθεση. Άλλωστε αντίληψη-πλαίσιο και χαρακτηριστικά των αγώνων διασφαλίζουν τη δυναμική και νικηφόρα έκβασή τους, στο βαθμό που συνδέονται με τη γραμμή της ρήξης και της σύγκρουσης, με την προοπτική της λαϊκής οικονομίας και εξουσίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΛΗΣ - ΙΩΑΝΝΑ ΣΟΦΡΟΝΩΦ Αντιπρόσωποι του ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών στην 78^η Γ.Σ. της ΔΟΕ

{rt}